

Елайза Мърк е от този вид имена, давани на гадното момиче, което остава обсебено от бившия си приятел седмици след като е било зарязано, защото отказва да приеме, че той я мрази и в червата. Елайза Мърк е долнопробен злодей с тайно скривалище в канализацията. Мястото на Елайза Мърк е в комиксите.

Но Елайза Мърк съм аз. Не мисля, че съм толкова отчаяна и заблудена, че да не се отлепям от бившето си гадже, след като е скъсало с мен, не бих приближила канализация дори с триметров прът и за съжаление, не съм герой от комикс. Но всъщност животът ми е нещо като комикс. Или поне така ми се струва.

През деня ходя на училище, а вечер пускам тайната си самоличност, за да се превърна в ЛейдиСъзвездие – създателка на един от най-популярните уебкомикси в интернет „Чудовишно море“ и в безстрашна майка на фендъм¹. Моята суперсила е способността да рисувам с часове, без да си давам сметка кое време е или че не съм яла твърде дълго. Успявам да изчезна в маскировката си и изпъквам ненадминато в истинската си форма.

Защо ЛейдиСъзвездие? – може да попитате.

Защото – отговарям аз – моята любима култура в „Чудовишно море“ идва от народ, който има звезди в кръвта си. Тези

---

¹ Фендъм – от английското *fandom* – общество от почитатели, обикновено обединени в клубове. Първите такива клубове са били на почитатели на научната фантастика, но днес вече много други жанрове имат подобни общества. – Б. пр.

хора – ноктиорнианците – инстинктивно картографират звезди. Това е призванието им в живота. Те изпитват нужда да го правят, както аз изпитвам нужда да разкажа тяхната история.

ЛейдиСъзвездие картографира тази история, като чертае линии между сюжети, герои и места така, както ноктиорнианците чертаят връзките между звездите. Тя е безстрашна като ноктиорнианците. Тя е тайнствена и съдържана като ноктиорнианците. И също като ноктиорнианците, тя вярва в мистичното, в свръхестественото и в непознатото.

ЛейдиСъзвездие е героиня, която побеждава Елайза Мърк веднъж седмично и празнува със своите многобройни верни почитатели. Тя е обичана от всички, дори от злодея, защото без нея злодеят не би съществувал.

Аз съм ЛейдиСъзвездие.

Аз съм също и Елайза Мърк.

Това е парадоксът, който никога не може да бъде разрешен.

НОКТЮРНИАНСКИ СЪЗВЕЗДИЯ

Съзвездие
на Еимити,
неноктюрнианка???

ФАРЪН
Кралят гарван/
първият ноктюрнианец

РЕЙРЪЛ
Подводната скала
Душевна измама

Този звезда също
се казва Лушъс.

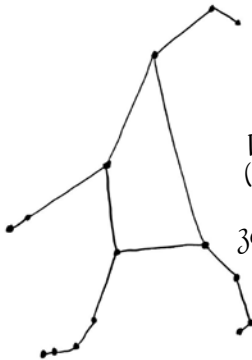
ЛУШЪС
Светлината
на живота

НОКС
Кралица майка
на ноцта,
Майка на
ноктюрнианиците

БАЙРЪЛ
Клюна, крадецът,
който краде
Светлината
на живота
от ръката
на Ноке

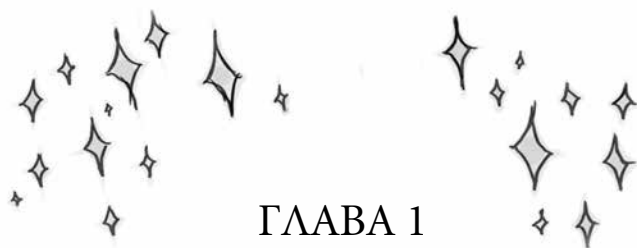
ПЮРХЕЙ
Гълтач на светлината
(Появява се от морето
на всеки 1000 години,
за да погълне Слънцето.)

НАЙ-ДОБРОТО НЕЩО, КОЕТО ЩЕ ПРОЧЕТЕТЕ ДНЕС

Публикувано в 10:46 на 19.02.2014 от Апокалипсис_Крава

| Елате! Прочетете! Благодарете ми после!
<http://monstroussea.blogspot.com/>

+ 503 830/-453 | 2 446 873 Коментара | Отговор | Отметка

ГЛАВА 1

Когато се замъквам до компютъра на сутринта, първоначалният пост стои отворен на екрана. През нощта са се появили още триста коментара. Вече не знам какво пише в тях – не съм проверявала от месеци. Знам, че някои са от фенове. Много са от тролове. Не проверявам коментарите. Преглеждам само поста, защото той е ежедневното ми напомняне, че всичко това, че целият ми живот е нещо истинско.

Моето начало е запечатано в историята.

Приглаждам сплъстената си коса, прозявам се и разтърквам очите си. Когато примигвам, постът още е там – мъдри се щастливо почти най-отгоре на подфорума за уебкомикси в Masterminds. Човек би си помислил, че за две години ще падне надолу. Не е.

Затварям браузъра¹, преди да наруша собствените си правила. Не чета коментари. Коментарите са експлозивни за умствените стени, а точно сега имам нужда тези стени да са вдигнати. Отварям Фотошоп, за да намеря файла, по който работих снощи – наполовина довършена страница от „Чудовищно море“. Всичките линии са направени. Бях започнала да оцветявам, но не довърших, а трябва да добавя и текста. Но въпреки това съм напред с графика. Тази седмица ще е от онези, в които изкарвам цяла глава. Минимумът ми е една страница. Обикновено правя по три. Винаги имам какво да публикувам.

---

¹ Приложен софтуер, който се използва за разглеждане на различни източници в интернет. По-известни са Гугъл Хром, Модзила, Интернет Експлорър, Опера. – Б. пр.

Преглеждам страницата на комикса, като прехвърлям от картина на картина и проверявам внимателно шрифтове и настройки. Полагам останалите цветове в ума си, после – източниците на светлина и сенките. Текста. Потокът на действието изглежда добре, но в най-долната картина пак съм нарисувала носа на Еймита прекалено тесен. Винаги се забелязва в близкия план на лицето ѝ и винаги се набива на очи. Ще трябва да го оправя после. Сега нямам време.

Сякаш съгласен с мен, будилникът ми се включва и аз подскачам. Подскачам дори когато знам, че ще звъни, дори когато гледам право в това нещо. Замъквам се обратно до другия край на стаята, за да натисна бутона, преди да събуди Чърч и Съли в съседната стая. Глупавите средношколци спят половин час повече и мислят, че са крале.

Еймити

Когато слизам долу, мама вече е приготвила за мен две твърдо сварени яйца и чаша прясно изцеден портокалов сок. Не знам кога е сварила тези яйца. Определено не го е направила снощи, а зората едва е пукнала. Седи на кухненския остров в екипа си за тичане и с опашка, която подскача насам-натам, и чете здравна статия на таблета си. Няколко кичура коса са се измъкнали от ластика, а от банята в края на коридора се чува шума на течаща вода. Мама и татко вече са се върнали от сутрешното си бягане. Отвратително!

– Добро утро, скъпа! – знам, че в някоя вселена тя сигурно говори с нормална сила на гласа, но това не е тази вселена. – Направих ти закуска. Добре ли се чувстваш? Изглеждаш малко сива.

Изсумтявам. Сутрините са дяволско време. А мама ми казва, че „изглеждам сива“, поне веднъж седмично през последната година. Отпускам се на стола пред яйцата и сока, и започвам да ям. Може би трябва да опитам с кафе. Кафето може да помогне. То също така може да ме изпрати в спираловидни пристъпи на депресия.

Под лакътя на мама е днешният брой на „Уестклифска звезда“. Придърпвам го и го обръщам. Челното заглавие на първа страница гласи: „Поставени са възпоменания на завоя Уелхаус“. Под него има снимка на острия завой на пътя след моста Уелхаус, земята около който е покрита с цветни венци, панделки и играчки. Това са местните новини в Индиана – нямам нищо, затова пълнят страниците с напомнания, че завоят Уелхаус убива повече хора всяка година, отколкото голямата бяла акула. Сравняването на пътен завой с акула също е местна новина.

Довършвам първото яйце. Татко идва от коридора, мирише на пакет ментови дъвки и носи малко по-различен екип за тичане от този, който облича, когато излиза с мама, което значи, че това са работните му дрехи за деня.

– Добро утро, Яйца! – спира зад мен, слага ръце на раменете ми и се навежда да целуне върха на главата ми. Изсумтявам на прякора и тъпча яйце в устата си. Твърдо сварен рай! – Как спа?

Свивам рамене. Твърде много ли е да искам никой да не говори с мен сутрин? Имам енергия едва колкото да ям вкусните

яйца, и не ми остава нищо, за да оформя думи. Да не споменавам, че след двацет минути трябва да се кача в колата си и да отида на училище. И независимо дали ми харесва, или не, съм сигурна, че през седемте часа, които ще прекарам там, ще има много говорене.

Мама разсейва татко със здравната статия, която явно е за ползите от карането на велосипед. Изключвам се. Чета как шофьорът на автобуса на гимназия „Уестклиф“ заспал на волана и изскочил от завоя Уелхаус миналото лято на връщане от регионалния шампионат. Дъвча. Преди това същото се случило през зимата с някакъв мъж, който пътувал заедно със сина си. Пия сок. А преди – това с жена, която карала двете си деца на детска градина рано сутринта. Дъвча още. С група пияни тийнейджъри. Довършвам яйцето. С момиче, което попаднало на заледяване. Довършвам сока. Би трябвало да сложат мантинела, която да предпазва хората да не излитат от завоя и да падат надолу по хълма в реката, но не. Без завоя Уелхаус няма да имаме новини.

– Не забравяй, че първият футболен мач на братята ти е този следобед! – казва мама, когато се смъквам от стола и отнасям чинията и чашата до мивката. – Много се вълнуват и всички трябва да отидем, за да ги подкрепим. Става ли?

Мразя когато пита „Става ли?“ просто така. Сякаш очаква да ѝ се ядосам още преди думите да са излезли от устата ѝ. Винаги готова за бой.

– Да – казвам. Не мога да събера сили за повече. Връщам се горе в стаята си за раницата, скицника и обувките. Подскачам няколко пъти в опит да изпратя повече кръв към мозъка си. Яйца – изядени. Енергия – повишена. Готова съм за битка.

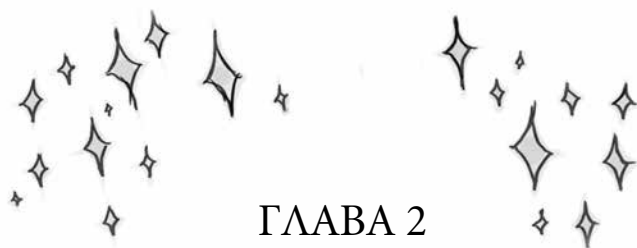
Устоявам на порива да се върна при компютъра, да отворя браузъра и да проверя форумите на „Чудовищно море“. Не чета коментари и не проверявам форумите, преди да тръгна за училище. Компютърът е моята заешка дупка, интернетът – моята Страна на чудесата.

Позволено ми е да падам в дупката само когато няма значение дали ще се изгубя.

Еймити имаше два раждени дни. Първият беше като на всички останали и тя не го помнеше. Не размишляваше над факта, че не го помни, защото още преди години беше научила, че от постоянното мислене не излиза нищо добро. Второто си раждане, или прераждане – терминът зависеше от настроението, в което се намира, – тя помнеше със смайваща яснота и смяташе, че ще го помни така до края на живота си.

Второто ѝ раждане беше в деня, в който Наблюдателят я взе за свой гостоприемник.

ГЛАВА 2

Някои хора нарекоха „Чудовищно море“ явление. В статии тук и там. Неколцина критици. Почитателите.

Аз не мога да го нарека така, защото аз го създадох. Това е моята история – история, която ми е скъпа повече от всичко останало и която много други хора харесват. Не мога да нарека комикса явление, защото би било превзето и нарциситично, а честно казано, ми се повдига, когато мисля за него по този начин.

Странно ли е да ти се гади от признанието?

От много неща, свързани с „Чудовищно море“, ми се гади.

Историята е едновременно много лесна и много трудна за обясняване. Никога не съм се опитвала да я превърна в нещо лично, но си представям, че ако го направя, ще оповръщам нечи обувки. Да обясниш нещо онлайн, е толкова просто, колкото да копираш линк и да кажеш: „Ето, чети това!“. Хората влизат. Четат въведението. Ако им хареса, продължават да четат. Ако не... Е, поне не е имало нужда да говоря.

Ако трябваше да разкажа историята без удобната препратка към нея, вероятно щеше да звучи горе-долу така:

– На една далечна планета Оркъс момиче и момче се борят на противоположните страни в една дълга война между местните и колонизаторите от Земята. Момичето и момчето са гостоприемници на паразитни енергийни същества, чиято единствена слабост са те самите. Има голям океан и в този океан има чудовища. Случват се разни неща. Цветовете са красиви.

Има причина да съм художничка, а не писателка.

Започнах да публикувам „Чудовишно море“ преди три години, но историята гръмна, когато първоначалният пост се появи на сайта Masterminds. Хората наистина го видяха. И започнаха да четат.

Бяха загрижени.

Това беше най-шантавото нещо. И други хора освен мен мислеха за историята. Тревожеха се за Еймита и Деймиън, и за съдбата на Оркъс. Тревожеха се дали видовете морски чудовища имат имена. Тревожеха се дали качвам страниците навреме и колко добре изглеждат. Тревожеха се дори за мен и за това коя съм, въпреки че никога не научиха нищо друго освен потребителското ми име. Нито феновете, нито троловете, нито авторите на статии, нито критиците. Може би анонимността на създателя му превърна комикса в явление. Благодарение на нея не ми се гади прекалено много и успявам да работя. Получавам имейли от агенти и издателства за отпечатването на „Чудовишно море“, но ги изтривам веднага. Традиционното отпечатване е онова огромно, ужасяващо нещо, което трябва да отблъсквам понякога с пръчка, за да не бъде смазана от мисълта за корпоративна машина, която се отнася грубо с моята рожба.

Не създадох „Чудовишно море“, за да бъде явление. Създадох го, защото беше такъв, какъвто исках. Създавам го сега, защото вътре в мен има нещо, натъпкано около сърцето ми, което ми казва, че трябва да го правя. Пратена съм на Земята, за да създам нещо за себе си и за феновете си. Тази история. Тя е моя и е мой дълг да я дам на света.

Дали така звуча превзето?

Не ми пука.

Това е истината.

ФОРУМИ „ЧУДОВИЩНО МОРЕ“

ПОТРЕБИТЕЛСКИ ПРОФИЛ

ЛейдиСъзвездие **

Админ

ВЪЗРАСТ: ∞∞

МЕСТОНАХОЖДЕНИЕ: Остров Ноктюрн

ИНТЕРЕСИ: Язди морски чудовища, картографира звезди, изследва дворци с часовникови механизми.

Последователи 2 340 228 | Следва 0 | Поставе 5009

ЪПДЕЙТИ

[Виж по-ранните ъпдейти](#)

14 октомври 2016

Не забравяйте, че тази седмица има продажба на нови тениски „Чудовищно море“! Имаме Еймита и Далас, Деймиън и страховитите гарвани, и много морски чудовища. Проверете ги!

www.monstroussea.com/store

15 октомври 2016

Леле! Наистина погълнахте тези тениски! Идват още. (Освен това не забравяйте следващото кратко изложение!)

17 октомври 2016

Мисля, че много ще ви харесат страниците от тази вечер.

...

18 октомври 2016

| Ха-ха-ха-ха! Казах ви, че ще ви харесат. >:D

19 октомври 2016

| Да, да, знам, че съм зла.

19 октомври 2016

| Толкова много харесахте тениските, че и тази седмица ще бъдат в продажба. Горещи от пресите!

20 октомври 2016

| Вълнувам се за „Кучешки дни“ довечера! Надявам се да видя всички в чата.

Когато я питаха какво е усещането от прераждането, Еймити можеше да отговори единствено с „болезнено“. Едно същество от чиста енергия беше пропълзяло вътре в нея и беше преподредило самата ѝ генетична структура. Как иначе да го усети? Но хората от остров Ноктюрн бяха настойчиви и дълбоко одухотворени, а Наблюдателят беше един от техните велики пазители, затова накрая Еймити промени отговора си на „просветително“.